

VERSCHIJNT

Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 8 maanden f 4.50.
 Voor de overige steden des Rijks 5.50.

DONDERDAG 21 JUNIJ.

UITGEVER-DIRECTEUR:

C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.

Hoofd-Correspondenten M. Schooneveld en Zoon,
Beurssteeg, te Amsterdam.Brieven franco aan het Bureau De Grondwet,
Jan Hendrikstraat, n^o. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIE:

Van één tot zes regels f 1.00.
 Voor elke regel meer 0.15.
 Behalve de 85 cts. zegelgeld.

Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden
 worden geplaatst tegen betaling van f 1, het zegel-
 regt daarvoor begrepen.

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Dezelfde geruchten betrekkelijk den stand van zaken in de Krim, welke de Parijsche financiële wereld Zaterdag en Zondag in beweging bragten, waren ook eergister in omloop en hebben zwaar gedrukt op de beurs. Er evenwel heeft niets meer dan de vorige dagen die geruchten bevestigd. Een der correspondenten van de *Indépendance Belge*, meldt zelfs op zeer stellige wijze, dat er ten drie ure ter ministerie van oorlog nog geen dépêches waren ontvangen, die in eenigerlei opzigt de verspreide geruchten zouden kunnen rechtvaardigen.

Generaal Pelissier meldt thans echter uit het kamp voor Sebastopol van den 16en, dat de zaken zeer voorspoedig gaan en dat de geallieerden met den meesten spoed de nieuwe batterijen voltoojen, die eerlang haar vuur zullen openen en waarvan eene verschrikkelijke uitwerking verwacht wordt. Dit is dan ook het eenige nieuws van het oorlogstoneel.

Wat de leening betreft ontkende men al hetgeen voorspeld was ten aanzien eener op handen zijnde bijeenroeping van het Wetgevend Lijchaam, en wel naardien de leening voor de maand September of zelfs voor de maand Nov. niet noodig zou zijn.

Het dagblad van St. Petersburg van den 31 Mei (12 Junij) deelt het antwoord mede op de dépêche van den minister van buitenlandsche zaken dd. 23 Mei. Er is in dat stuk wel eene vredelevende strekking, waarvan eene telegrafische dépêche uit Berlijn terecht gewaagde.

De rondgaande dépêche van graaf Walewski, droeg het stempel van veel gematigdheid en het artikel van het dagblad van St. Petersburg is niet minder kalm en waardig. De schrijver redetwist op eene wijze, welke zeer past wanneer het geldt het onderzoek van zulke groote quaestien en wanneer zulke gewichtige belangen in den strijd betrokken zijn.

Reeds gister maakten wij met een enkel woord gewag van de discussien, welke in de zitting van het Lagerhuis van den 18 plaats hadden, ter zake van het rapport der commissie van enquête nopens den staat van zaken van het leger voor Sebastopol, door den heer Roebuck ingediend en voorgelezen.

Wij laten hier eene telegrafische dépêche volgen, waarin meer volledig melding gemaakt wordt van de gefachtenwisseling in het parlement over dit zoo hoogst gewichtig punt.

Ten aanhoore van eene zeer aanzienlijke menigte is gisteren (18 Junij) in het Huis der gemeenten door den heer Roebuck aangeboden en voorgelezen het rapport der commissie van onderzoek naar het beleid van den oorlog in de Krim, benevens de korte inhoud van het verhoor der getuigen.

Een-en-twintig duizend vragen waren aan de getuigen voorgelegd. Het rapport gispt hoogelijk het gedrag der regering wegens de roepen in de Krim; want zij had in niets behoorlijk voorzien en niets verzorgd voor eene winter-campagne.

Sir Charles Wood deelt aan het Huis mede het berigt, dat de Russen te Hangoe op de sloep van Cossack geschooten en de equipage dier sloep gedood hadden; hij ontken ten stelligste, dat, gelijk werd beweerd, de Engelsche officieren zich onder bescherming der parlementaire vlag met peilingen hadden bezig gehouden.

Daarna had plaats de discussie over het bekende voorstel van den heer Layard. Nadat lord Palmerston had verklaard het amendement van sir E. B. Bulwer Lythou aan te nemen, is het voorstel van den heer Layard met 359 tegen 46 stemmen verworpen.

Over het voorstel van den heer Bulwer Lythou zal aanstonds Donderdag worden beraadslaagd.

Bij een dier dezer dagen door de Trinity Corporation gegeven — eene Engelsche maatschappij, welke zich bezig houdt met het onderwijs van stuurlieden en alle vraagstukken, welke betrekking hebben op de marine — stelde prins Albert een toast in op de ministers, voor wie hij den steun van al hunne landgenooten verzocht.

In zijne rede deed Z. K. H. vooral uitkomen, dat men den oorlog niet met kracht kan voortzetten en tegelijkertijd de handen verzwakken van hen, die dezen oorlog moeten voeren.

Wij hebben, zeyde de prins, tegen een magtigen vijand te strijden, die over de magt beschikt, welke groot is door eenheid van handeling, ondoordringbaarheid van het geheim, en het despotisch gezag zonder controle; terwijl wij leven te midden eener maatschappij, welke is ingerigt met het oog op den vrede, de vorderingen der beschaving: eene maatschappij, welke uit dien hooftde toelaat openbare

De redevoeringen van de meeste bestrijders der afschaffing van den accijns op het *gemaal* behelzen soms zonderlinge denkbeelden over de gevolgen van de afschaffing.

De heer VAN REEDE VAN OUDTSCORN zeyde:

Men heeft voorgespiegeld, dat het wegvallen van de accijns op de eerste levensbehoefte ten gevolge zou hebben, dat het volk zich beter zou voeden, daardoor gezonder en krachtiger zou worden en dat als het ware daardoor alleen het toekomstig gelucht waardige afstammelingen zou worden van die mannen vol energie en ondernemingsgeest, welke met eere in 's Lands geschiedenis als onze voorvaderen staan vermeld. Maar men is niet bewijs schuldig gebleven, dat door die afschaffing werkelijk eene beduidende vermindering van den prijs der levensmiddelen zal ontstaan, dat werkelijk het volk eene betere voeding zal ten deel vallen.

Iets later:

De belemmering door de accijnsen aan den handel toegebracht de beperking van de markt, het bemoeijelijken van de concurrentie, die levensvoorwaarden van goedkope prijzen, de lastige formaliteiten daaraan verbonden, zijn alle zoo vele afdoende redenen, om op hunne afschaffing aan te dringen. Tot de accijnsen, welke daartoe in de eerste plaats in aanmerking komen, behoort naar mijn inzien, die op het *gemaal*.

Ik neem daaruit aanleiding, om bij de Regering ten sterkste op aan te dringen, dat er *toch eindelijk iets* worde gedaan in het belang van de middenklasse van de steden. Eene *dadelijke* gelijktijdige afschaffing van de rijks- en gemeente-accijnsen op het *gemaal*, wat de rogge en tarwe gezamenlijk betreft, is tusschen onmogelijk. Zal daarom van de afschaffing van dien rijksaccijns moeten worden afgezien. Geenzins.

En nu zou men verwachten, dat het *mogelijke* der afschaffing, op grond van het wetsvoorstel der Regering en de daarop gevolgde inlichtingen van den Minister van Financien, nauwkeurig werd getoetst en met berekeningen gestaafd. O neen! men ziet geheel voorbij de bezwaren, die de *afschaffing* van den accijns op de rogge met *behoud* van die op de *tarwe* drukken, en acht het daartoe strekkend voordeel van de drie leden hoogst *aannemelijk*.

Daardoor zal aledan, althans wat de *rogge* aangaat, al *dadelijk* vermindering van den broodprijs over het algemeen in ons land kunnen worden verkregen, en dus aan verreweg het grootste gedeelte der mindere klasse, die zich, gelijk bekend is, meestal met roggebrood voedt, eene weldaad zijn bewezen.

Trekken wij nu die redeneringen te zamen, dan treffen wij de volgende paradoxen aan.

De voorstanders der afschaffing van accijnsen op de eerste levensbehoefte zijn het bewijs schuldig gebleven, dat werkelijk eene beduidende vermindering van den prijs der levensmiddelen zal ontstaan; maar er zijn menigvuldige *afdoende* redenen om op die afschaffing aan te dringen.

Men moet ten sterkste er bij de Regering op aandringen, dat er *toch eindelijk iets* worde gedaan in het belang van de middenklasse in de steden, — daartoe moesten de rijks- en gemeente-accijnsen op het *gemaal* dadelijk gelijktijdig worden afgeschaft; maar niettegenstaande de Regering zulks wil, houdt men het voor onmogelijk.

Men beschouwt vermindering van den broodprijs als een *dadelijk* en *ontwifelbaar* gevolg der afschaffing van den rijksaccijns op de *rogge* en men acht die vermindering slechts eene ijdele voorspiegeling, wanneer de afschaffing van den accijns op de *tarwe* en *rogge* plaats heeft.

Men acht het hoogst twijfelachtig, of door die afschaffing werkelijk het volk eene betere voeding zal ten deel vallen en men zou het beschouwen als eene weldaad voor hen, die zich meestal met roggebrood voeden.

Men dringt aan op de onthefing van de *middenklasse* van de steden en men ijvert in het belang der roggebroodverbruikers.

Dat heet logica!

't Heeft wel niet aan argumenten ontbroken, om de afschaffing van den accijns op het *gemaal* te ontraden; namelijk, zoo men slechts op de *quantiteit*, niet op de *qualiteit* acht gaf.

De heer VAN LENNEP zeyde:

De belasting op het *gemaal* is eene *regtvaardige* belasting, eene belasting, die hier *inheemsch* is en een historisch grondslag heeft, eene belasting, wier afschaffing het gansche stelsel der accijnsen omverstoort.

Wat nu de *regtvaardigheid* betreft, is men in eene onzer voornaamste koopsteden van gevoelen, dat het niet tegen te spreken schijnt, dat een talrijk gezin in den arbeidersstand *veel meer brood* zal gebruiken, dan een gelijk gezin van hooger stand, omdat dit laatste zich daarenboven veel meer ander voedsel kan aanschaffen dan het eerste. Mogt echter de behoefte gelijk staan, dan zullen de beide gezinnen evenveel betalen, maar dan zal de belasting op den arbeider oneindig zwaarder drukken, omdat hij veel minder middelen bezit tot bestrijding zijner behoeften. Bij iedere belasting op het verbruik der eerste levensbehoefte worden dezelfde gevolgen waargenomen. Zij drukken het zwaarst op hen, die door eigen vlijt alleen of door handenarbeid in de behoeften moeten voorzien van een veelal talrijk gezin: eene behoefte, die nog vermeerderd wordt door hoogen prijs van de eerste levensmiddelen, en waarin voor den oogenblik nog niet schijnt te kunnen te gemoet gekomen worden door verhooging van werkloonen, omdat het aanbod van arbeiders, in vele gevallen, nog steeds de vraag daarnaar overtreft.

Zoo oordeelt men te Rotterdam, en de toestand van de geldmiddelen der gemeente aldaar, vergelijken met die te Amsterdam, geeft meer recht om te worden gehoord dan daar, waar men zich op een *historischen* grondslag beroemt en zich zachtken nedervlijt bij het zinledige adjectief *inheemsch*, alsof daarin een waarborg voor de deugdelijkheid eener belasting te vinden ware.

Er is waarlijk naar ons inzien, geen stof tot roemen, als de heer VAN LENNEP aanhaalt hoezeer de belasting op het *gemaal* soms te Amsterdam tot een aanzienlijk bedrag den thans vereenigden rijks- en stedelijke accijns overtrof en *sedert vier eeuwen* aldaar wordt geheven. Maar op deze historische herinnering valt nog een en ander aan te merken. Immers wij lazten toch het volgende: „Inmiddels werden er door de landzaten reeds onderscheidene belastingen aan de grafelijkheid opgebracht, die voor het grootste gedeelte van de nijverheid en den koophandel werden geheven of uit een soort van *hoofdgeld* bestonden; als daar zijn: land- en riviertollen; het gruitgeld, dat de brouwers oprachten; mitsgaders de lasten van eenige andere bedrijven geheven; voorts directe belastingen onder den naam van jaarschot, bottingen of beden, en eindelijk, tot onderhoud der allengs kostbaar wordende land- en waterwerken, dijk-, dam-, weg-, wetering en sluisgelden.”

Tot deze heffingen schijnen zich de belastingen bij den *aanvang* van het *bestaan* der steden te hebben bepaald. Het is mij althans niet gebleken, dat de vorsten uit het Hollandsch Huis aan de Hollandsche en Zeeuwsche steden hebben geoorloofd of haar gemachtigd, om eenige *stedelijke* accijnsen te heffen. En ook de Henegouwsche Graven gingen daartoe niet dan schoorvoetende over, vreezende, dat de Grafelijke tollén, beden en hoofdgelden daaronder aanmerkelijk zouden lijden, en dit recht van belastingen eigenlijk als een soort van hoogheidsrecht aanmerkende, dat niet *zonder aanmatiging* door de stads-magistraten kon worden geoeffend. (1)

Zoo zou dus het *hoofdgeld*, een *hoofdelijke* omslag, eene belasting op de *inkomsten*, eerder *inheemsch* kunnen genoemd worden dan de *accijnsen*.

(1) Mr. H. J. KOENEN, Voorlezingen over de geschiedenis der financien van Amsterdam. (bl. 7.)

beraadslaging, den strijd der partijen en de controle aller handelingen van de regering en van den Staat.

De Koningin kan geene oproeping van troepen doen. Zij moet alles afwachten van hen, die vrijwillig hunne diensten aanbieden. Hare regering kan zonder het Parlement geen maatregel hoegenaamd nemen met het oog op den oorlog. De minste beweging van hare legers en van hare vloeten, wordt onmiddellijk in de dagbladen bekend gemaakt. Geen enkele dwaling of fout, hoe minste betekenis ook, kan begaan worden, zonder dat men die wereldkundig maakt en soms niet zonder zekere voldoening overdrijft. De ambassadeurs van H. M. kunnen geen enkele onderhandeling aangaan, zonder dat de regering niet dadelijk alle argumenten harer agenten moet verdedigen, die toch om hunne taak met goed geluk te volbrengen, hunne instructiën met een ondoordringbaren sluijer moeten kunnen bedekken.

Op het meest hagchelijke oogenblik van den tegenwoordigen toestand, nu de oorlog en de onderhandelingen op een gevaarlijk punt staan, kan een vijandig votum van het parlement, H. M. van hare meest toegenegene dienaars beroven.

Eene constitutionnele regering is dus aan eene harde proef onderworpen, waaruit zij zegepraalend zal terugkeren, zoo het land haar zijn algeheels en volle vertrouwen schenkt, zijn vaderlandslievend en verstandig vertrouwen.

Lord Palmerston heeft met dankbetuiging op die redevoering geantwoord.

De exceptionnele toestand, waarin Spanje zich bevindt, geeft selert eenigen tijd tot allerlei geruchten aanleiding, ten aanzien der loyaliteit der staatkundige bedoelingen van de mannen der Julij-omwenteling. Hoe meer zij in aanzien stijgen, zoo veel te grooter zijn de beschuldigingen, welke men hen naar het hoofd slingert. Zoo werd de hertog der overwinning, o. a., beschuldigd van een coup d'état voor te bereiden, waaraan hij waarschijnlijk nooit gedacht heeft een coup d'état, welke hij met behulp van O'Donnell zou ten uitvoer brengen, om vervolgens het dictatorschap met hem te deelen.

Deze geruchten berusten op geen enkelen goeden grond; maar wat meer zeker schijnt, is dat eenige officiers der nationale militia pogingen zouden hebben aangewend bij Espartero, om hem te bewegen tot ontbinding der nationale vertegenwoordiging, en zich dan meester te maken van het gezag.

Keizer don Pedro, III heeft den 31en Mei jl. de Braziliaansche Kamers geopend. De redevoering, welke hij bij die gelegenheid uitsprak, getuigt van de uitmuntende staatkundige en finantiële toestand van het Keizerrijk, en geeft tevens hoop, dat de oneenigheid, welke tusschen Brazilië en de republiek van Paraguay ontstaan is, weldra op eene voor beide landen eervolle wijze zal beëindigd zijn.

Binnenland.

Staten-Generaal.

Tweede Kamer.

ZITTING VAN WOENSDAG, 20 JUNIJ.

In deze zitting zijn de beraadslagingen voortgezet over de begrooting van Marine voor 1855, en wel over art. 11 met het daarop door den heer DULLERT voorgedragen amendement.

De MIN. VAN MARINE herinnert, dat de Regering zich vereenigd heeft met het denkbeeld van de meerderheid der Kamer, om de begrooting van het stelsel los te maken. Hij geloofde dus dat het beter geweest ware, dat er van het stelsel niet meer gesproken ware. Hij zal ook thans in geene beschouwing daarover treden. Het is daarom dat hij eenige gedane vragen onbeantwoord heeft gemeend te moeten laten, zooals nopens het verband, dat er in het defensiewezen van den Staat moet bestaan, alsmede nopens de splitsing der begrooting in gewoon en buitengewoon.

Hij wenscht zich nopens een en ander een gezet onderzoek voor te behouden. Wat nu het voorgestelde amendement betreft, hij zal het niet in het breede bestrijden; hij zal ook niet onderzoeken de redenen, die tot het voorstel geleid hebben.

Hij wenscht alleen te herinneren, dat hij reeds in de gewisselde stukken heeft aangetoond, wat de vorige Minister verlangde te doen. Wat hij zich voorstelde is niet tot uitvoering gekomen. De nog op stapel staande schepen kunnen daarvan ten bewijze strekken. Men stelde zich altijd voor in een volgeend jaar een plan te volgen, dat echter niet kon worden verwezenlijkt, omdat het onderhoud van het bestaande te veel vorderde, om nieuwe schepen te kunnen aanbouwen of op stapel zetten.

De Regering heeft thans verklaard, dat de aangevraagde sommen noodig zijn, afgescheiden van elk stelsel, dat later mogt worden aangenomen. Hij kan zich dus ook niet vereenigen met eenig amend. tot vermindering der aangevraagde gelden, want hij kan niet besluiten, om tot het verval der Marine mede te werken. De aangevraagde uitgaven strekken, om in de meest dringende behoeften te voorzien. Hij zou dus de aanneming van het amend. als een blijk van afkeuring of wantrouwen ten zijnen aanzien moeten beschouwen.

De heer VAN AKERLAKEN wenscht terug te komen op een punt, dat reeds bij de algemeene beraadslagingen is behandeld, maar dat ook bij dit art. te huis behoort. Het betreft den aanbouw van nieuwe schepen. Volgens de geruchten, zou de aanbouw van de Medusa en Montrado geheel mislukt zijn. De Medusa zou te rank gebouwd zijn en groot gevaar loopen, in volle zee om te slaan. Het stoomvermogen van de Montrado zou te zwak bevonden zijn. Hij vraagt, hoe dit mogelijk is bij een goed constructie-

personeel? Of er ook gevaar bestaat, dat iets dergelijks zou kunnen gebeuren voor de nieuw te bouwen schepen? Het zou schijnen, dat dan het geld voor de Marine geheel verkeerd werd aangewend, en het zou dan beter zijn, hier de geheele som weg te laten.

Hij vraagt dus of die geruchten waar zijn, hoe dat met een goed constructie-personeel mogelijk is, en of er waarborgen zijn, dat dit in het vervolg niet weder het geval zal wezen. Wat het amendement van den heer Dullert aangaat, vraagt Spr. hoe dat lid juist komt aan de afrekening van een millioen? Zonder eene betere inlichting zal hij tegen het amend. stemmen.

De MIN. VAN MARINE geeft den vorigen Spr. inlichtingen nopens het voorgevallene met de Medusa en de Montrado. Op den voorgrond plaatst hij, dat het de eerste schroefstoomschepen waren, die op onze Marine werden gebouwd. De Medusa voldoet bijzonder in het stoomen. Als zeilschip is het te rank. Er worden middelen aangewend om die rankheid weg te nemen. Zeer zeker zijn daartoe middelen te bezigen. Hij twijfelt er niet aan, dat het schip dan zal voldoen. De Montrado daarentegen is bevonden, juist als stoomschip minder te voldoen. Ook daaraan zal men verbetering aanbrengen, ten einde dat gebrek te verhelpen. Men moet daarbij in aanmerking nemen, dat beide schepen werktuigen bezitten voor half stoomvermogen, zoodat zij niet die kracht kunnen aanwenden, als vol stoomvermogen zou toelaten. Men heeft aan het schip eene nieuwe schroef aangezet, die nu ten volle aan den eisch voldoet. De fabriek heeft zelfs aangeboden zonder meer kosten die verandering aan te brengen, waardoor het schip met stormachtig weer stoomkracht zou kunnen uitzetten.

Hij twijfelt er dus niet aan, dat het over een paar maanden naar Indie zal kunnen worden gezonden tot aflossing van schepen, die zich aldaar bevinden en nog al vrij oud zijn. Hij hoopt, dat in het vervolg bij den aanbouw dergelijke gevallen zich niet meer zullen voordoen. Hij verhaalt echter, dat het de eerste schepen van dien aard waren, die hier gebouwd zijn. En hij brengt onderscheidene voorbeelden uit Engeland en Frankrijk bij, ten bewijze, dat ook daar dergelijke schepen van stapel zijn geloopt, waarbij zoodanige gebreken zijn bevonden. De meesten werden echter door verschillende middelen in goeden staat gebracht, hetgeen hij hoopt dat ook hier zal kunnen gebeuren.

De MIN. V. BUITENL. ZAKEN acht zich verplicht zich een oogenblik in deze discussie te mengen. De Spr. uit Zutphen, heeft gisteren van eene omstandigheid gewag gemaakt, waarvan de toepassing hem minister niet geheel juist voorkomt. Dat lid heeft namelijk gewezen op de aanneming der suppletoire begrooting in het vorig jaar. Ook toen werd er gezegd, dat die eene buitengewone begrooting was en later heeft men zich daarop voor eene volgende gewone begrooting beroepen. In het stelsel van den geachten spreker zelf zou dus die omstandigheid niets afdoen; want dat lid wil een voorzorg in de wet hebben; volgens hem stond die bij de suppletoire begrooting voor oorlog in de wet en heeft zij niet gebaat.

Dat voorbeeld zou dus in het stelsel van den spreker niet tot aanneming van zijn amendement strekken. Maar wat was eigenlijk de zaak? De Min. van Oorlog stelde eene begrooting voor, waarvan hij het cijfer steeds als normaal beschouwd heeft. De Kamer wilde dat als zoodanig niet toestaan, en wilde niet toegeven, dat het een normaal cijfer was. Er werd een amend. aangenomen om het karakter van gewoon aan het cijfer te ontnemen. De Kamer nam het aan en was daarbij volkomen in haar regt. Maar de Min. van Oorlog heeft altijd volgehouden dat het een normaal cijfer was. En hij is bij dit stelsel gebleven. Hier is de zaak echter omgekeerd. Hier houdt de Min. zijn stelsel niet vol. Hij is overtuigd geworden, dat de Kamer zijn stelsel thans niet kan onderzoeken.

De aanneming der begrooting is dus geene goedkeuring van het stelsel. En na het bij herhaling geven van die verklaring, kan de vermindering van de voorgestelde begrooting wel niet anders beschouwd worden dan als een blijk van wantrouwen jegens den Minister. De Min. staat in dit opzigt geheel naast zijn ambtgenoot voor Marine. Hij doet dit in het belang van de Marine en van het vaderland, omdat hij overtuigd is dat niemand het belang der Marine beter kan behartigen dan de tegenwoordige minister. Hij heeft zich dan ook gelukkig geacht, dat de door hem in het werk gestelde pogingen hebben mogen slagen, om den tegenwoordigen Min. zijne betrekking te doen aanvaarden.

Hij heeft bij die gelegenheid hem de verzekering gegeven, dat, zoo hij hijken gaf, dat hij de zaken kende en behartigde, hij zeker op de ondersteuning en het vertrouwen der Kamer zou kunnen rekenen. Van daar dat hij zich geheel aan de zijde van zijn ambtgenoot plaatst.

De heer VAN ZOYLEN VAN NYVELT is voor het amendement. Daardoor wordt nog eene vermeerdering van een half millioen voor slechts zes maanden toegestaan.

Bovendien worden door dit amendement duidelijk in het licht geseld de beide gevoelens, die nopens deze zaak bestaan en zal het de vraag zijn, welke hier den voorrang zal verkrijgen. De eene opinie wenscht, dat de Marine voor verder verval worde behoed. Daaronder rangschikt spreker zich. De andere verlangt eene grootere uitbreiding der Marine en daarvan is deze begrooting het uitvloeisel.

Men heeft veel over het verval der Marine gesproken; maar hij gelooft, dat ook hier groote overdrijving bestaat. Het wordt voorgesteld, alsof de Marine vernietigd is; maar hij moet doen opmerken, dat uit de stukken toch blijkt, dat we alsnog in het bezit zijn van een aanzienlijk materieel, terwijl het personeel te zeer hoven zijn lof verheven is, om daarover uit te weiden.

Het bezwaar ligt in de ontoereikendheid van het materieel. Blijft dit zoo, dan gaat men het verval te gemoet. In dien zin heeft hij ook de verklaring van den vorigen minister ten opzichte van het verval opgevat; maar geenszins zoodanig, dat de Marine vervallen is. Hij heeft de verklaring wegens het verval zoodanig opgevat, dat, zoo het materieel niet wordt aangevuld, het verval dan niet twijfelachtig is.

Zij, die tegen het amendement zijn, hoopt eene groote uitbreiding van de Marine. Zij trachten, dat wel te verbloemen, maar in de ontwikkeling is veel wat het oogmerk doet uitkomen.

De heer ROCHUSSEN zeide, dat het ontwerp is eene voorbereiding tot een nieuw stelsel. Als dit zoo is, zegt Spr. dan doen wij door de aanneming van het ontwerp, een eersten stap tot het stelsel, dat men juist niet wil praedjudiciëren. Spr. beantwoordt het zonderlinge argument van den heer de Brauw, dat zij, die voor de afschaffing van den accijs op het genaal hebben gestemd, nu inconsequent zijn, omdat zij niet voor de verhooging voor de Marine gestemd zijn, daar de financiële toestand toch gunstig is. Spr. zou het gezegde veel eer willen omkeeren en de anderen van inconsequentie beschuldigen, die zich bij de beraadslagingen over het ontwerp nopens het genaal op den ongunstigen toestand der financiën beriepen, en nu na de aanneming van dat ontwerp, toch nog eene verhooging voor de Marine willen toestaan.

Spr. ziet met bezorgheid die zucht tot uitbreiding der uitgaven. Hij heeft met leedwezen de ironische wijze gehoord, waarop over bezuiniging en vereenvoudiging gesproken is. Hij hoopt, dat die leus niet vervangen zal worden door eene andere, namelijk "reactie door geldverspilling." Er zijn in het financiële drie rigtingen: 1o veel te doen met weinig middelen; 2o veel te doen met veel middelen, maar dat is nog eene andere rigting, waarvoor hij ernstig waarschuwt, namelijk: weinig te doen met veel middelen.

De heer VAN BOSSE geeft zijn leedwezen te kennen over de rede van den Min. van Buitenl. Zaken, die weder de strekking had om de quaestie van de cijfers in een politieke quaestie te veranderen. Er is hier geene quaestie van vertrouwen of geen vertrouwen. De Minister heeft geen antwoord gegeven op zijn bezwaar, dat men de prijs zou opdrijven, als men zooveel geld voor materieel in een half jaar tijds moest besteden. We hebben hier eene begrooting voor slechts een half jaar, en men wil in 6 maanden tijds f 2,209,000 besteden. Spr. vraagt, of dat mogelijk is zonder opdrijving der markt, die reeds zoo hoog is. Wordt het amendement van den heer DULLERT aangenomen dan is er nog ruim 12 ton voor materieel over. Spr. vraagt of het nu raadzaam is om zoo over alle bezwaren heen te stappen en het beginsel der zuinigheid geheel ter zijde te laten en de kaars aan beide zijden op te steken.

De heer ELOUT VAN SOKTERWODE kan zich met het amend. niet vereenigen. De ruimte der schatkist laat de voorgestelde uitgave toe. Hij meent, dat er op de Marine vroeger te veel bezuinigd is, en dat daardoor verbeteringen of voorzieningen uitgesteld moesten worden. Er werd tevens gewezen op gebrek aan middelen.

De heer VAN DEINSE is tegen het amend. en tegen eene ander van die strekking. Als het aangenomen wordt, dan zal hij de geheele wet afstemmen. Hij is voor geene halve maatregelen, half vertrouwen of halve begrooting.

De heer ZIJLKER is voor het amend. omdat het te gemoet komt aan zijne bezwaren tegen te groote uitbreiding der Marine en aan het bezwaar om het stelsel door deze weg niet te prejudiciëren.

De heer HUGENHOLTZ zegt, dat de aanneming van het Hoofdstuk niet twijfelachtig is. Dit jaar is in de goede mousson, verleden jaar verkeerde men in eene kwade mousson. Als er nog 1 millioen meer gevraagd werd dan zou het nog worden aangenomen. Hij heeft met veel genoegen de rede van den Min. v. Buitenl. Zaken gehoord; want deze Minister heeft in eene vroegere betrekking ook medegewerkt tot eene aanmerkelijke vertraging van het herstel der Marine. In een ander opzigt zou de rede van den Min. hem tegen het ontwerp doen stemmen.

Deze zeide, dat er ja in de suppletoire begrooting voor oorlog stond, dat deze voor buitengewone omstandigheden hestend was, maar dat dit toch niet geholpen heeft. Daaruit leidde de Min. de gevolgtrekking af, dat het amendement van den heer Dullert ook niet haten zal. Spr. zegt, dat men altoos zoo kan redeneren als men eene fictieve meerderheid ten dienste heeft. Maar hij hooft staet een hoog belang op den voorgrond, namelijk het belang van het vaderland en van de Marine. En dit is niet zijne overtuiging van van daag, maar van voor 30 jaren. Hij neemt gelijk hij reeds bij de algemeene beschouwingen gezegd heeft, de wet aan als credietwet en als een blijk van vertrouwen in den Minister van Marine zonder zich voor de toekomst te binden.

De heer THORBECKE zegt, dat de Minister van Buitenl. Zaken herinnerd heeft aan de suppletoire begrooting voor oorlog en daarbij gezegd heeft, dat er ja een amendement werd aangenomen, maar dat de Minister zijne stelling steeds had volgehouden. Spr. antwoordt, dat het amendement werd aangenomen van wege de buitengewone omstandigheden, en nu vraagt hij, of een Minister, die verplicht de wet uit te voeren, eene stelling kan volhouden in strijd met de wet. De Min. v. Buitenl. Zaken heeft ook, gelijk dikwijls, nu de quaestie van vertrouwen ter sprake kwam, Spr. moet in het algemeen zeggen, dat degen, die vertrouwen verdient is degen die er het meest over spreekt en die 't het meeste vraagt. De Min. v. Marine zelf zal geen vertrouwen wiken, op grond van zijne handelingen. De Minister zal door zijne daden willen toonen, dat hij

gelden doeltreffend weet te besteden. Het kan niet aangaan vertrouwen voor iemand te vragen, die nog niet in de gelegenheid is geweest zijne daden als Minister te toonen. Dat gaat te ver en voor den Minister, voor wie het vertrouwen wordt gebeld, en ook te ver met betrekking tot de vertegenwoordiging des lands, wier kring van beoordeeling vrij en ruim moet zijn.

De MIN. v. BUITENL. ZAKEN herinnert, dat in de jaren, waarop de heer Hugenoltz gezinspeeld heeft, de Minister van financiën zich met strenge hand moest verzetten ook tegen de noodzakelijkste uitgaven. Nu bestaat de noodzakelijkheid gelukkig niet meer. Het is hem dus een aangenaam pligt om door zijn gedrag te kunnen bewijzen, dat hij het plechtanker van den staat, handel en koloniën, wenscht te hewaren. — Wat nu het incident nopens de suppletioire begroting voor oorlog in het verleden jaar, betreft, zegt de Min., dat de Minister van Oorlog de wet heeft nagekomen, maar dat hij verschilde in de consequentien.

Wat nu de quaestie van vertrouwen betreft, merkt de Min., in verband tot de rede van den heer Thorbecke op, dat hij nimmer de quaestie van vertrouwen ter sprake gebracht heeft. Ook nu heeft hij gezegd zich te scharen aan de zijde van den Min. van Marine, die de quaestie van vertrouwen gesteld heeft. Maar, in allen geval, het geldt hier een politiek vertrouwen en daarover kan men spreken zonder elkander iets kwalijk te nemen. En nu is hij het eens dat degenen, die het meeste vraagt, geen of het minste vertrouwen verdient en dat daaruit zou volgen dat hij niet verdient. De Min. is dit ook eens. Hij verdient het vertrouwen niet van die leden, maar hij verlangt het vertrouwen van de Kamer.

De heer VAN HOËVELL heeft, toen hij gisteren den heer Rochussen hoorde zeggen, dat betuigingen niets beteekenen maar dat men geld moet geven, zich afgevraagd, of men in het belang der Marine handelt door gelden te geven, zonder te weten of daarvan met nut en naar een voldoende plan gebruik wordt gemaakt.

Spr. zal niet tot de algemeene beschouwingen terugkeeren, maar hij zal het amend. van den heer Dullert aannemen en hij wijst daarbij op de debatten in het vorig jaar gehouden, vooral op de redenen van de heeren Baud, Gevers van Endegeest en van Goltstein, die toen tegen eene uitbreiding van het materieel waren gestemd, omdat de prijzen zoo duur waren. En nu wordt een amend. bestreden, dat de strekking heeft om nog zelfs meer voor het materieel te geven dan toen door de regering verlangd werd. Intusschen zijn thans de prijzen veel duurder en zijn de voorgenomen uitgaven veel grooter.

De heeren Rochussen, Gevers van Endegeest, ter Brugge Hugenoltz, en van Hoëvell komen nog nader op hunne redenen terug ter verduidelijking of rectificatie van gebezigde uitdrukkingen.

De heer SANDER verklaart zich tegen het amendement.

De heer L. D. STORM zal voor het amendem. stemmen, maar wil er volstrekt niet een bewijs van wantrouwen afgeven, want hij is van oordeel dat de quaestie van vertrouwen of wantrouwen hier niet te pas komt. De wetten moeten maar geweten en overtuiging beoordeeld worden en de personen der Ministers moeten er buiten blijven.

En als de Minister van Buitenlandsche Zaken desniettemin sprekers votum als een votum van wantrouwen blijft beschouwen, dan zal hij hem een openlijk dementi geven, waarvan hij de gevolgen moet afwachten. Hij gelooft overigens, dat de apologie door den Minister op den Minister van Marine gehouden, wel achterwege had kunnen blijven. Hij laat het daar of zoo iets voegzaam of bescheiden is, maar hij trekt er twee gevolgen uit.

1o. dat het vaderland weder nieuwen dank aan den heer van Hall verschuldigd is voor zijne medewerking om dezen Minister van Marine op den zetel te brengen; en 2o. dat de beoordeeling van dien heer ten aanzien der zaken van de Marine, der Kamer de overtuiging geeft dat, als het noodig ware, de heer van Hall, na alle portefeuilles reeds gehad te hebben, ook die van Marine zou kunnen op zich nemen.

De heer DULLERT meent een woord te moeten zeggen over het vraagstuk van vertrouwen. Hij is gewoon rond en open te spreken en dat weet voorzeker ook de Minister van Buitenlandsche Zaken. Hij heeft gisteren van geen vrouwen gesproken. Hij verlangt ook, dat de vraag van vertrouwen of wantrouwen als vreemd aan zijn amendement wordt beschouwd. Het is dus overbodig te achten deswege in eenige discussie te treden.

Wat aangaat de suppletioire begroting voor Oorlog in het vorige jaar en de uitlegging, die de Minister van Buitenlandsche Zaken daaraan gegeven heeft, merkt Spr. op, dat het vorig amendement in den considerans vervat was. Hier betreft het de wet zelve en de geldsommen. Het amendement zou dus, aangenomen wordende, wel degelijk doel treffen.

Men heeft veel over vaderlandsliefde en belangstelling in de Marine gesproken, maar het hindert hem steeds niet deze kamer zoodanige protestatie van belangstelling in vaderlandsliefde worden gegeven. Wij hebben, zegt Spr., allen den eed gezworen om de belangen van het vaderland te behartigen, en hij meent dus, dat al die protestatie niet misplaatst zijn.

Hij zal dan ook geen protestatie van belangstelling in vaderland en Marine doen, maar hij zal zijn pligt vervullen naar zijne overtuiging, en naar zijn geweten handelen. Hij verdedigt na nader het amendement, ook tegen de bestrijding tusschen aan den gunstigen financiën toestand. Hij wil geen favooring van het stelsel ter leeps, maar na gezet, het noodig spoedig aan te vangen onderzoek.

De heer BAUD zegt, dat de omstandigheden, waaronder de Minister van Marine is opgetreden, hem aanspraak geven op zijne ondersteuning en zijn vertrouwen, tenzij het nader blijke, dat die Minister met hem in de hoofdzaken verschilt en dat zal eerst bij de beoordeeling van het stelsel blijken.

De beraadslagingen worden gesloten.

Het amendement van den heer Dullert, tot vermindering van de post van het materieel met f1,000,000, wordt verworpen met 40 tegen 18 stemmen. Voor hebben gestemd, de heeren L. D. Storm, de Limpens, Jespers, Thorbecke, van Bosse, van Zuijlen van Nyzelt, Blaupot ten Cate, Bots, Dullert, Reinders, Strens, Beens, van der Linden, Westerhoff, Huguenin, van der Veen, de Lom de Berg en Zijlker.

Art. 11 wordt daarna, onveranderd, zonder stemming aangenomen.

De verdere artikelen van het Hoofdstuk hebben tot weinig of geen discussie aanleiding gegeven. De Minister heeft nog, in antwoord op eenige vragen van den heer Baud, verklaard, dat er voorloopig geene nieuwe groote schepen op stapel zullen gezet worden, dat de verplaatsing der hellingen te Vlissingen en Hellevoetsluis niet wenschelijk is, en dat er plan bestaat om nog een tweede schip op eene particuliere scheepstimmerwerf te laten bouwen.

Na afloop der beraadslagingen is het geheele ontwerp in omvraag gebracht, on aangenomen met 44 tegen 16 stemmen. Tegen de heeren Zylker, Storm, Jespers, Thorbecke, van Zuijlen van Nijvelt, Blaupot ten Cate, Bots, Dullert, Reinders, Strens, van der Linden, Westerhoff, van Hoëvell, Huguenin, van der Veen en de Lom de Berg.

Thans is aan de orde het rigten van vragen door den heer BLAUPOT TEN CATE aan den Minister van Koloniën.

De heer TEN CATE het woord erlangende, wenscht van den Minister inlichtingen te ontvangen nopens hetgeen door de Regering sedert 3 Maart jl. is gedaan tot herziening en verbetering van het slaven-reglement in West-Indië, en dus tot verbetering van het lot en den toestand der slaven aldaar.

De aanleiding tot die vraag is eenvoudig en natuurlijk. Den 21sten Februari jl. nam. heeft Spr., namens de daartoe benoemde commissie, verslag uitgebracht omtrent de inlichtingen, door den Minister gegeven op een door den heer Faenstra ingezonden adres. De conclusie van dat rapport was o. a. aan den Minister het verlangen der Kamer te kennen te geven, dat ten spoedigste moge worden herzien de vigerende slaven-reglementen, zonder daaronder enige vertraging toe te brengen aan de te nemen maatregelen tot eene geschikte en zoo zeer gewenschte emancipatie der slaven in onze West-Indische bezittingen. Die conclusie werd den 3 Maart zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

Later zijn er talrijke adressen ingezonden tot blijken van adhaesie aan die conclusie, en wat heeft de Minister bij gelegenheid der beraadslagingen daarover gezegd? Het volgende: «de voorstellen, die, naar ik reden heb te verwachten, zeer spoedig bij de Regering zullen inkomen, en die onmiddellijk zullen worden behandeld, zullen, indien ik mij niet vergis, van afdoenenden aard zijn, zoodanig, dat daardoor hetgeen zoo algemeen wordt verlangd, bereikt zal worden.»

De Min. heeft den 14 Maart nog meer gezegd, namelijk, «dat mijn streven is, om die emancipatie zoodra mogelijk te verwezenlijken, en ik heb op 3 Maart reeds gezegd, dat ik, zoodra het verslag der Staatscommissie zal zijn uitgebracht, zal overwegen, of in verband daarmee, eene herziening der reglementen van 1851 nog vereischt wordt.» Welnu, het is met de zucht, om die gelegenheid te doen plaats hebben, dat Spr. de gedane vraag doet. De Minister heeft verklaard, dat hij met de herziening van de reglementen reeds werkzaam was voor 3 Maart. Nu zijn er weder meer dan drie maanden verlopen; des Spr. vraag steunende op de goedgekeurde conclusie, zal dus vrij te spreken zijn van overhaasting en onbescheidenheid.

Hij vleit zich ook met een antwoord, waaruit blijken zal, dat bereids tot herziening der reglementen, iets verricht is. Hij heeft de vraag alleen gedaan en omdat hij bij gezegde commissie het woord gevoerd heeft en uit warme belangstelling in het lot van zoovele duizenden, die in deze negentiende eeuw voor het Christelijk Nederland in schandelijke slavernij worden gehouden.

De MIN. VAN KOL. voldoet gaarne aan den uitgedraken wensch van den vorigen Spr. Hij kan de verzekering geven, dat de herziening der reglementen bij het Departement van Kol. volbragt is en dat de voordragt sedert half April aan den Koning en ook aan nog andere staatsligchamen is onderworpen. De gedachtewisselingen daaromtrent zijn sedert die aanbieding nog niet afgelopen. De Min. hoopt, dat dit weldra het geval zal zijn en dat het den Koning moge behagen, HD. zegel aan zijne voorstellen te hechten. Hij kan ook voorts de verzekering geven, dat de staatscommissie, belast met de zaak der emancipatie, binnen korte dagen met haar uitgebreid verslag gereed zal zijn.

De heer BLAUPOT TEN CATE bedankt den Minister voor de gegeven inlichtingen niet alleen, maar ook over de heusche wijze, waarop zulks is geschied. Hij gelooft, dat zeer velen in den Lande de verbetering van het lot der slaven wenschen. Het is daarom, dat Spr. hoopt dat de dag der emancipatie spoedig moge aanbreeken. Voor dit seker het geval is zal er evenwel nog geruimen tijd verlopen. Dit is voor hem een reden geweest, om aan te dringen op de verbetering der reglementen en acht hij dit van het hoogste belang, niet alleen voor Suriname, maar ook voor de eilanden. Zoo bijv. bezit Curaçao niet eens nog het reglement van 1851, dat in Suriname werkt, maar is daar nog steeds vigerende de publicatie van 1824, welke nog van veel onmenselijker aard is.

Hiermede is deze interpellatie afgelopen.

De heer VAN HOËVELL vraagt thans verlof aan de Kamer tot het doen van vragen aan den Minister van Koloniën, betrekkelijk de conclusie van het verslag der commissie omtrent het adres van den heer L. van Vliet. Dat verlof wordt toegestaan.

De MINISTER VAN KOLONIËN verklaart zich bereid de vraag onmiddellijk te hooren en, zoo mogelijk, daarop dadelijk te antwoorden.

De heer v. HOËVELL thans het woord opvattende, herinnert dat de conclusie der commissie omtrent het tweede punt daarheen strekte, dat des adressants uitzetting uit de Praeanger-Regentschappen en de wijze, waarop die heeft plaats gehad, haar niet is gebleken door eenige wettelijke verordeningen geregtvaardigd te zijn; terwijl zij de Kamer voorstelde van het verslag mededeeling te doen aan den Minister.

Spr. meent dat die conclusie niet anders kan genomen zijn, dan met het doel, dat door den Minister iets zou gedaan worden. Het is daarom dat Spr. de vrijheid neemt den Minister te vragen, wat er ten deze, ten gevolge van het besluit der Kamer, gedaan is.

De MINISTER VAN KOLONIËN kan niet gelooven, dat de meening der Kamer geweest is met de toezending van het verslag, dat hij, Minister, ten deze het initiatief zou nemen. De heer van Vliet heeft dit ook zoo begrepen; want hij heeft den minister een voorstel gedaan om in overleg met hem te treden.

De Min. heeft gemeend dat het voor de Regering geen zaak was, om, op de wijze, zooals dit door den heer van Vliet is voorgesteld, de zaak te behandelen. De Min. heeft hem in overweging gegeven dat, als hij eenig nader plan had, dit dan bij hem in te dienen. De Min. zou dit onderzoeken; sedert heeft de Minister niets nader van hem vernomen.

De interpellatie is hiermede afgelopen.

De commissie tot de verzoekschriften heeft verslag gedaan op onderscheidene in hare handen gestelde stukken

De VOORZITTER herinnert dat thans aan de orde zijn 1o. de beraadslagingen over het ontwerp tot goedkeuring van het tractaat omtrent de regeling van de grenzen der Nederlandsche en Portugeesche bezittingen op Timor en onderhoorige eilanden; en 2o. die tot goedkeuring van artikelen der overeenkomst met Frankrijk tot wering van den nadruk.

Die beraadslagingen worden bepaald op morgen ochtend ten elf ure.

Tot dien tijd wordt de Vergadering gescheiden.

's Gravenhage, 20 Junij.

Z. M. heeft aan T. B. J. Schaepman eervol ontslag verleend als burgemeester van Tubbergen, en in zijne plaats als zoodanig benoemd jhr. mr. L. E. F. J. von Bönninghausen.

Z. M. heeft: 1o. op hun verzoek, eervol ontslag verleend: aan J. Dalhuisen, als secretaris van het polderdistrict Veluwe; aan G. van Zadelhoff, als buitengew. heemraad van het polderdistrict de Lijmers; aan L. E. Baron Brakell tot den Brakell, als heemraad van het polderdistrict Nederbetuwe; aan A. Hoogeveen, als poldermeester van den polder Benschop; 2o. benoemd: tot lid in het bestuur van den polder Nieuwe Zwaluwe, F. van Ginneken; tot gezworen van den Zuidpolder van Woensdrecht, A. Jacobs; in het dijkbestuur der Vier Polders onder Klunderf, genaamd Grootte Polder, Zantberg, Nieuwendijk en Nieuwe Rijnwaard, tot voorzitter of dijkgraaf, D. Korteweg, en tot lid A. Maris; in het bestuur van den Amelie-polder, tot dijkgraaf J. B. Aillard, en tot lid J. Prins; in het dijk- en polderbestuur van den Roijalen Polder, tot leden F. van Ginneken en J. Damen; in het bestuur van den polder Nieuw Vosmeer, tot dijkgraaf L. de Wit, en tot gezworen T. van Hood; tot secretaris van het polderdistrict Veluwe, D. J. Dalhuisen; tot dijkgraaf van den Zuidplas-polder in Schieland, N. J. François; tot heemraad van den Zuidplas-polder in Schieland, W. K. van Gennep; tot heemraad in het dijkcollege van Stormpolder, J. Wegeman Galdemont Czn.; tot hoofdvingeland van den polder Wieringerwaard, P. Groot; tot heemraad in het dijk- en polderbestuur van den Zeevang, J. Hop; tot waardschap van Dregterland wegens Hoorn, mr. F. Pont; tot dijkgraaf van den polder Soherpenisse e. a., D. Polderman tot buiten-heemraad van den polder Maarssebroek, jhr. mr. J. Huijdecoper van Maarsseveen; tot gecommiteerde in het bestuur van den polder Windpsheim en Herken, J. A. Wijtenhorst; tot dijkregter van Bellingwolde of lid van de directie van Bellingwolder-Zijlvest, J. H. Busscher; tot dijkregter van Groot-Termunten, H. Hofstijper Schmaal Reinders; in het Winsamer- en Schaphalster-Zijlvest tot schepper van Stedum, B. H. Boorma; tot scheppers van Vierendeel; R. J. Veldman; van Innersdijk, G. H. Haverkamp; van Wispam, J. A. Ploegh; van Ballo Rasquert, mr. F. Brongens; van Oberguin, E. A. van Ham; van Dwssum, H. H. Wibbens; van Warfom, J. Bouwman; van Wthuisen, jhr. mr. U. A. Alberda van Menkema; van Sandweer, J. H. Smid; van Overmaringe, S. J. Siertsema, en van Huijzinge, P. A. Fontein.

Z. M. heeft benoemd: bij het wapen der artillerie, bij den staf van het wapen, tot kapitein van de 3de kl. de 1ste luit. A. G. Visé, van gemelden staf, en L. Z. Veeckens, van het late regement vesting-artillerie.

Z. M. de Koning benevens Z. K. H. Prins Hendrik zijn heden morgen ten 10½ ure uit de residentie naar Rotterdam vertrokken, om van daar met het stoomjagt de reis naar 's Hertogenbosch voort te zetten.

De afdelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal hebben heden morgen voor den aanvang der zitting onderzocht het ontwerp van wet tot verlenging van den termijn, bij art. 203 der gemeentewet gesteld.

Naar men verneemt is door den heer Min. van Binnenl. Zaken benoemd eene speciale commissie tot het afnemen van een eind-examen van eenige kweekelingen aan de Koninklijke te Halle, welke commissie zou bestaan uit de

navolgende heeren; te weten: G. Simons, directeur; F. Rooda en C. F. Donadieu, hoogleeraren; G. van Wieringen, Borski J. Pijnappel en S. Keijzer, leeraren aan gemelde academie, Mr. J. F. W. van Nes, oud vice-president van den Raad van Indie; A. A. Buykes en J. G. A. Galois, laatstelijk respectievelijk resident van Samarang en Rembang, en D. Leuting, predikant.

De bewoners van de Veenlaan zijn jl. Zondag namiddag verontrust geworden door het navolgende voorval. Een jong meisje, dat niet wel bij zinnen scheen te zijn, sprong plotseling in de gracht van den Noordwal. Een militair, die zich toevallig in de nabijheid bevond, bedacht zich geen oogenblik, om met levengevaar het kind te redden en wel met dat gelukkig gevolg, dat hij het mogt redden en behouden aan den kant brengen. Daarna werd de drenkelinge in de herberg *het Lam* hulpvaardig opgenomen, verpleegd en bijgebracht. Het doet ons leed den naam van den moedigen militair niet te kennen.

Wederom heeft Scheveningen een droevig voorval getroffen. Een ijverig en braaf visscher-stuurman, Cornelis den Dulk, varende op eene der pinken van den heer P. Varkevissier, had den 17den dezer het ongeluk voor Noordwijk, terwijl zijne pink aan de netten lag, over boord te slaan en door den sellen stroom weggevoerd, hinnen weinige oogenblikken in de golven te verdrieken. Nog slechts weinige maanden geleden verloor hij zijn oudsten zoon, die stuurman was op de verongelukte pink *de Jonge Cornelia*.

Het Provinciaal Gerechtshof in Zuidholland, zal zich op aanstaanden Zaterdag, des namiddags ten half twee ure, in eene plechtige algemeene vergadering vereenigen, tot installatie van de heeren J. Looijen en Mr. H. A. Rigai Certon, die onlangs benoemd zijn, de eerste tot Griffier en de tweede tot Substituut-Griffier bij dat Collegie.

Meermalen is melding gemaakt van het rechtszeding door het Hoogheemraadschap van Rijnland gevoerd over den aanslag van het Rijnlands hundergeld, naar de kadastrale hoegroothed bij den omslag over 1851 voor het eerst ingevoerd. Men weet ook, dat menigvuldige pogingen van de zijde van eenige groote landeigenaren onder Haarlem zijn beproefd om die invoering onrechtmatig en den aanslag ongelukkig te doen verklaren. Eindelijk kwam de heer Mr. H. A. van Lennep in verzet tegen een door den rentmeester van Rijnland uitgevaardigd dwangbevel, welk verzet, na uitvoerige pleidooijen van Mr. Jacob uit Amsterdam, voor den heer van Lennep, en van Mr. Gujsb. v. d. Linden uit 's Hage voor Rijnland, door de Regtbank te Haarlem werd verklaard ongegrond. Tegen die uitspraak nu werd cassatie aangevraagd, doch, bij arrest van den Hoogen Raad van 1 Junij jl. verworpen, voornamelijk op grond: a dat de Regtbank het bestreden dwangbevel ten aanzien van den vorm heeft gehandhaafd; b dat te regt in jure is beslist, dat aan het Hoogheemraadschap het regt toekomt om alle landerijen, in Rijnland gelegen, aan den omslag te onderwerpen, tenzij derzelver vrijdom is bewezen, hetgeen in casu niet is geschied, zoodat de handvesten, waarop men zich in deze beroepen had niet zijn geschonden; dat voorts de geldigheid dier handvesten ten onrechte is betwist; dat zij niet door onbruik vervallen zijn, maar zoowel bij het reglement van 1803 als bij de Grondwet van 1815 en opvolgende grondwetten zijn gehandhaafd; dat wijders de beweerdde niet-schuldpligtigheid van den eischer mede niet kan opgaan, omdat de schuldpligtigheid is geoordeeld bewezen te zijn door het feit, dat de aangeslagen landerijen in Rijnland gelegen zijn en dit tusschen partijen was onbetwist. De Hooge Raad heeft op deze gronden, op de pleidooijen van den heer Mr. F. C. Donker Curtius voor den eischer, en van Mr. van der Linden voor het Hoogheemraadschap, den eisch in cassatie verworpen met veroordeeling van den eischer in de kosten en boete van cassatie.

Te Delft is in den nacht van 13 op 14 dezer, door middel van valsche sleutels en binnenbraak gestolen: 40 stel in het vuur vergulde koppel-armaturen; 70 paar vergulde heugels met oogen voor gibernes van officieren; 110 dozijn vergulde knopen voor de gibernes en ruim 10 pond oranje stikzide. Alles ter waarde van ruim f 700. De commissaris van politie te Delft, verzoekt opsporing, aanhouding en berigt.

Van regeringswege wordt ten behoeve van sommige kamers van koophandel en fabrieken, verzonden een gedrukt overzicht der gedurende 1854 in Hamburg afgesloten zee-verzekeringen, bevattende dit stuk tevens eene vergelijkende opgave der verzekerde sommen en daarvoor gemiddeld betaalde premien in elk der veertig voorafgaande jaren.

In de nieuw opgerigte Groninger gieterij is met goed gevolg gegoten het eerste groote werk, namelijk eene massief ijzeren loskraan voor de nieuwe haven dier stad.

Men verneemt, dat de officier van gezondheid 1ste klasse J. M. J. van Ghert, die onlangs zijn eervol ontslag uit de Nederlandsche dienst bekomen heeft, in Russische dienst is overgegaan. (Arnh. Cl.)

Ingezonden Stukken.

Aan den schrijver in de Grondwet no. 633.

Door eenige burgemeesters van gemeenten in deze streken, is mij een adres ingediend aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, houdende enkele opmerkingen rakende het ontwerp van wet tot afschaffing van den accijns op het gemaal enz.

Dat adres is opzettelijk behandeld in een artikel van het dagblad *de Grondwet* van 10 en 11 Junij jl. no. 633.

Men heeft goedgevonden mij persoonlijk aan te vallen en in tegenspraak met mij zelve te brengen. Ik zal antwoorden en het artikel op den voet volgen.

De schrijver, die onze bevoegdheid om te oordeelen niet betwist, merkt op: „men zal daarom de gevolgtrekking niet kunnen afeiden, om hetgeen zij als hun oordeel openbaren, te houden voor orakeltaal.“ Waarmede hebben wij die weinig gracieuse opmerking verdient? Als men enkele opmerkingen niet bescheidenheid in het midden brengt en een verzoekschrift alleen sluit met den wensch dat bij eene verandering van belastingstelsel aan „geoeffender blik, de invloed en de gevolgen niet zullen ontgaan „welke die verandering op den staat der geldmiddelen der gemeenten hebben kan;“ — heeft men regt om dan het woord *orakeltaal* te bezigen en den schijn der verwaandheid op ons te laden?

Dat de schrijver verklaart niet regt te begrijpen dat de burgemeesters betrekking, vooral in deze dagen, moeilijk en lastig is, verwondert niet, wanneer het geheele artikel toch het kenmerk draagt van volslagen onbekendheid met de betrekking van hoofd van het gemeentebestuur en met de gesteldheid der gemeenten en ingezetenen ten platten lande.

Te beweren dat, na de invoering der gemeentewet die betrekking minder moeilijk is geworden, is niet anders dan de gemeentewet miskennen.

Voorop te zetten: „dat begrijpen wij niet regt.“ — en daarna stout weg eene beschuldiging van spijt over verloren despotisme te insinueren kijkt vreemd, en als de schrijver stelt: „en waar nu door de invoering der gemeentewet aan de ingezetenen een meerderen invloed op het gemeentelijk beheer werd toegekend, moest natuurlijk in *diezelfde mate* de heerschzucht van menigen burgemeester worden ingekort.“ — dan veroorloof ik mij de vraag of men ook zou kunnen lezen: „en waar nu door de invoering der gemeentewet aan de ingezetenen een meerderen invloed op het gemeentelijk beheer werd toegekend, moest natuurlijk, — (om de ongewoonte?) in *diezelfde mate* de heerschzucht van menig raadslid worden bot gegeven? Kent de schrijver de ambitie niet van velen om raadslid te worden, en weet hij niet dat curieuse bijdragen in de bureaux der Provinciale Griffie te vinden zijn? Vrijheid is eene kostelijke gift, maar alleen voor wie ze verstandig weet te gebruiken.

Men geeft een uittreksel uit ons adres, men had kunnen opgeven, dat aan de woorden met welke men aanvangt, vooraf gaat: dat wij te kennen geven niet te willen treden in een onderzoek of de belasting op het gemaal al dan niet door zijne oudheid, in ons vaderland, door de gewoonte is gekijkt? of hare wederinvoering, na eene afschaffing om den wille der Belgische naburen, schok of eenig verzet in Noord-Nederland heeft veroorzaakt, even weipig als wij onze denkbeelden wilden ontwikkelen of door vereenvoudiging van vormen, vermindering van het bedrag der belastingen, vooral door herziening der wettelijke vermindering van belastingen te verkrijgen ware voor den burgerstand, voor welken ontheffing van lasten eene behoefte is.

De aantijging volgt, dat wij om ons gemak te zoeken, gereedelijk klagen en bijzondere voorliefde aan den dag leggen voor de heffing van opeenten op de accijnsen; voorts iets over onze zucht om uitgaven, die konden worden gemist, uit die vermeerdering van opeenten te bestrijden, in een woord het afgeleeten en afgezaagde thema volgt, waarop boete moest worden gesteld, gelijk *Rabener* wilde, dat met de herhaling van enkele beelden zou gebeuren die voor de 1001 maal in de spraak werden gebezigd.

De schrijver had in het adres, als hij gewild had, iets wat edeler strekking kunnen vinden. Immers als wij doen opmerken. In eene gemeente geven de opeenten op het gemaal f 7000, — is het bedrag van den hoofdelijken omslag f 2800, hoe is het mogelijk die som bij wijze van hoofdelijken omslag te kunnen vinden? dan volgt: „Het is *letterlijk* onmogelijk, en moet het dien weg op dan zullen alle verbeteringen, hoe noodzakelijk ook, moeten achterblijven en zelfs de nuttigste uitgaven aan het onderwijs en dergelijke zullen worden terug gehouden.“

Het zal wel zoo zijn, dat de schrijver die zinsnede niet begrijpt. Is wellicht het denkbeeld te verduidelijken? Als f 7000 wegvallen uit de rei der middelen, gelooft men, dat de raad zal bijeenkomen met het *uitsluitend* doel om de aanvulling op andere wijze te vinden? of zal het zijn: nu de onvermogenen ontlaat zijn kunnen zij voor het onderwijs aan hunne kinderen te geven, zelve zorgen; — ergo f 800 vallen weg van de begroting der uitgaven, — andere uitgaven voor herstellingen, voor bewaarscholen enz., kunnen worden verdaagd of kunnen achterblijven, proeven om de materiele welvaart der gemeente te verbeteren mag men niet wagen, — zal het niet alzo zijn? Ziet, onbekende, maar daarom nog niet kwaadaardig schrijver, ziet dat is de verwachting onzer ervaring, dat zal in werkelijkheid gebeuren en begrijpt ge nu dat edeler drijsveeren ons in beweging bragten dan de ellendige zucht om a bon plaisir uitgaven te kunnen doen? Wij zwijgen dat hooger som van omslag vermeerdering van verwarring en verhooging van hatelijkheden in de gemeente ten gevolge heeft.

De Grondwet van 15 Junij, wijst u in uwe onkunde te regt over hetgeen zij hebt nedergeschreven over de kosten van toezigt, gevorderd om de belasting op het gemaal als *eigen* middel te heffen. Een gevolg van die onkunde, is de opmerking als zou de vaststelling en handhaving van plaatselijke verordeningen op de invordering meer moeite en tijd kosten en den last voor den burgemeester verzwaren.

Eene verordening van dien aard is immers geen heksenwerk en maar voor eens en de handhaving is immers aan den ontvangers en aan de ambtenaren overgedragen, tenzij in uwe beschouwing, de burgemeester tevens tot commies moet worden vernederd!

Het valt mij pijnlijk op het laatste gedeelte van uw schrijven te moeten antwoorden. Gij geeft mij een brokstuk uit mijne brochure, in 1847 geschreven onder den titel: „Iets over de afschaffing der accijnsen en de heffing van hoofdelijke omslagen voor het Rijk.“ Gij geeft het antwoord op de vraag door mij gesteld, blad. 21. Welke toch zijn de redenen van ingenomenheid tegen de accijnsen? Zijn zij ontleend aan overdrifving en mischieen hersenschimmig? Maar zij verzwijgt dat die brochure de heffing der belasting tot *zekere hoogte* verdedigt, en de heffing der hoofdelijke omslagen wraakt. Gij houdt terug wat dadelijk volgt op blad. 26: „Zal men om de misvatting het geheele stelsel omver werpen, om enkele misbruiken een goed beginsel verloochenen; om een kwaad te weren, een nog veel groofter kwaad in de plaats stellen? Wij zouden het geen wijheid heeten. Men zij voorzigtiger en bedachtzaam. Men neme billijke bezwaren weg. Men kome tot eene matige heffing van

belasting, en dulde niet dat stad of gemeente zwaarder laegge dan het Rijk. Is men billijk in de vordering, verstaand in de inning en voorzigtig in de vormen, dan ook zal de migtige zich verzoeken met belastingen, die verhoeden dat maateedere belangen kwetsen, enz.“

Hebt gij op blad. 8 de woorden voorbij gezien: „Men heeft spaarkassen aanbevolen. Men heeft getracht op allerlei wijzen eenige penningen te doen wegleggen. Men heeft te vergeef alles beproefd. De ingehouden gelden van hoogstens drie weken, werden de vierde week terug genomen. De opbrengst aan de belasting op het gemaal is de ongemerkte spaarkas, die een geringe bijdrage levert, door welke de arme in eigen ondersteuning gedeeltelijk voorziet en nog iets bijbrengt voor het onderwijs, dat *kosteloos* gegeven wordt aan zijne kinderen.“

Op blad. 19 wordt door mij aangedrongen, dat het belastingstelsel moet zijn een goed overzien geheel, en dat het lofwaaardig voorbeeld van den verdienstelijken minister *Appelius* navolging verdiende, die onderling verband wilde. „Het rijk mag zich niet beschouwen als stond het geheel op zich zelf, onverschillig voor de steden en gemeenten, zonder zorg, deze overlaten hoe zich te redden.“

De beschuldiging van inconsequentie weegt in onze dagen zwaar en zou wonder zijn als men na acht jaren van oordeel veranderde in zaken van belastingstelsel? Er heeft erger en ergelijker ommekeer van meeningen en staatkundige beginselen plaats gegrepen. Toch verheug ik mij, dat de aantijging op mij gevestigd mag hebben en door mij, met gerustheid zou kunnen worden toegestemd om op het titelblad het jaarcijfer 1847 met 1848 te verwisselen.

Mijne verdediging mag ik vertrouwen zal afdoende worden geoordeeld. Is mijne pen in het antwoorden minder haastig geweest dan vroeger, men wete dat de schrijflust bij mij werkelijk is afgenomen. Er waren tijden toen ik waaude dat men mijn aandacht bejegende en overwoog wat met bescheidenheid in het midden gebracht. De dag der ontsnuchtering van die waan heeft mij geleerd, dat de poging om zijne gedachten mede te deelen werd begroet als verwaandheid of verdrach omdat men bedoelingen kuesterde waar iets achter sta. Die ervaring stemt tot kalme en niet minder schrik, als men in tijden leeft in welke de heftige strijd der meeningen schier geen derde gevoelen duldt, maar als een eisch wordt gesteld, dat men aan de eene of andere uiterste zijde sta schare. Om tot de eene of andere partij te blijven behooren wil men te veel het offer van eigen overtuiging ook daar, want men in gemode een geheel ander gevoelen voorstaat. In bewegende tijden wordt kalmer stem niet gehoord, en zoo zij vernomen, dan hindert zij, als ware zij eene wanklank geselschap der kastijding laat zich niet wachten, want drift ziekt om naar het middel der bestraffing. Wij betreuren dat verachsel, en als ons antwoord eene soortgelijke tuchtiging wach welnu, wij zullen het ons getroosten, en herinneren aan woorden, heden gelezen: „Wij voor ons zullen niet zoo onverschillig om op te rapen wat berlekt, en niet aanraken wat smet is.“

Oud-Beijerland, 19 Junij 1855. VOGELSANG.

P. S. Na het schrijven van dit artikel lees ik een antwoord den heer I. R. V., dat mij evenwel geene aanleiding geeft tot eenige verandering. Er is twist, liever schiel, van waar? De theorie beschouwt de zaak anders dan de practicele ervaring die heeft leeren leeren. Men zegge nu niet als meer is gebeurd: dat magtspreukig, de toekomst zal beslissen, en als wel de theorie is verwaarloosd, dan voegt naast die praktijk de vraag: wordt in onze dagen de practicaliteit niet te licht geacht? V.

226ste Nederlandsche Staats-Loterij 10e LIJST. 5e KLASSE. Uitgekomen hooge prijzen: No. 13880 f 10000; — 1190, 11409, 5331 en 1941 ieder f 1000.

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM, 20 Junij 1855.			
Nederland. Pct.		Rusland.	
Ned. W. Schuld. 2 1/2	63 1/2	Hopel 1798/1816	5 102 1/2
Dito Certificat. 3	75 1/2	Dito 1828/1829	5 101 1/2
Dito Dito. 4	99 1/2	Cert. 1831/1838	5 83 1/2
O. I. Leening. 4	98 1/2	Dito Dito	4 1/2 88
Amort. Syndic. 3 1/2		Dito Hope	4
Hand.-Maats. 4 1/2		Dito <i>Stiegitz</i>	4 76 1/2
Belgie.		Dito dito 5e Ser.	4
Certificaten. 2 1/2		Dito 1854	5 81 1/2
D ^o Rotshild. 2 1/2	50 1/2	Inachr. Assig. 6	
Frankrijk.		Certific. dito.	6
Obligatiën. 3		Polen.	
Spanje.		Obligatiën.	4
Nieuwe	18	Oostenrijk.	
Dito Buitenl.	3	Metaliek	5 61 1/2
D ^o Binneal. m. 3	30 1/2	Dito bet. Amat. 5	72 1/2
Bew. Sp. Com. 4 1/2		Dito Nation.	5 66 1/2
Amort. Schuld. 4 1/2		Dito 1847	2 1/2 81 1/2
Portugal.		Dito 1851/1852	2 1/2 81 1/2
Londen nieuwe. 3	89 1/2		
Dito uitgest.	4		

Mexic., te Lond. 3 pct. 19 1/2; dito Onh. 19 1/2; te Lond. Uitg. 6 1/2, 7/8; Ecuad. 3.

Tot iets betere prijzen was de handel in Holl., Oostenrijksche en Russische fondsen vrij levendig, overigens leverde de niets bijzonders op, alleen Grenada's werden weder tot hooge prijzen verhandeld.

LONDEN, Dingsdag 19 Junij. Consols op t. 91 1/2; Mexic. 3 pct. 21 1/2, 1/2; Turksche leening 31 1/2; pct. 18 1/2, 1/2; Holl. 2 1/2 pct. 64.

Kalme heurs. PARIJS, Dingsdag 19 Junij. Fr. 4 1/2 pct. 93.50; pct. 67.75; Sp. binn. 3 pct. 31; dito 1 pct. 16 1/2; WEKLEN, Dingsdag 19 Junij. N. Metall. 78 1/2; 83 1/2; Bankactien 991; Lombarden 101; Loten 101; Wissel op Londen 11.57; dito op Parijs 143 1/2.

Gedrukt bij C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.